

Szovátai Hírmondó

Önkormányzati tájékoztató

XIV. évf. 134. szám 2015. június

Medve-tó Napok

Kegyések voltak az égiek Nem vert bele egy kiadós zápor a Medve-tó Napok háromnapos ünneppsorozatába. Megtehetné volna, hiszen az előző napokon is előfordult rövidebb-hosszabb égi áldás. Volt egy kis nyugtalanság a szervezőkben, mert a meteorológiai jelentésekben engedékenyeknek mutatkoztak az előrejelzők egy-egy helyi zápor létrejöttének lehetőségében, de azoknak lett igazuk, akik az eső láttán azt mondták, „jó, hogy lehullt, ami odafenn volt, így legalább nem marad az ünnepekre”. Ragyogó időt fogtunk ki, hétágra sütött a nap. Aki azt nem bírta, az égető sugarak elől bemenekülhetett az sorsátrak hűvösebe, s a forróságot sörrrel is enyhíthette. Ahogy a fenti kép is emlékeztethet mindenkit, nem csupán a sorsátrak alatti felületeket töltötték be az ünneplők, de a sporttelep egészét, mert a sörön, miccsen,

gulyáson és egyéb gyomorba kívánczó dolgokon kívül még annyi más dolog köthette le a figyelmüket. Az evés-ivás élvezetén túl nem csupán találhatott mindenki a maga számára szórakozást, de olykor választásra kényszerült, hogy mit nézzen meg az éppen futó programok közül, mert hát ebből a bőségből mindent mégsem lehetett.

Hisszük, hogy kicsi és nagy, idősebb és fiatalabb található magának kedvére valót. Valamit, aminek látványa szórakoztatta, vagy örömmel töltötte el. Az lehet izgalmas sportvetélkedő, lehet tánc, lehet zene, vagy a sokaság látványa, az alkalom régen nem látott emberekkel való találkozásokra, egy-egy önfeledt gyermekarc, csillogó szempár, egy gesztus, egy jó szó. Az együttléti élménye is megérintette, egynek lenni a sokaságban, amelynek tagjait ezernyi szál fűzi össze.

Szükség van ilyen közösségi alkalmakra. Felhajtással, csinadráttával, ha másképpen nem verődünk össze, ha csupán a találkozás öröme nem elég hozzá.

A régi korok embere nem csupán tudta fontosságát, de minden adandó alkalommal gyakorolta is az ünneplést. Test és lélek megkönnyebbulését, amely nem csupán elviselhetővé tette a dolgozós hétköznapok fáradalmait, de felemelte és megtisztelte, megszentelte azt. Mi sem tehetünk másként.

Köszönjük a lehetőséget, hogy a város apraja-nagyja összegyűlhetett, együtt lehetett. Köszönjük a sok és változatos műsort! Köszönet mindazoknak, akik szervezték, akik ötlettel, anyagiakkal, munkával, jó szóval segítették, együttműködtek, hozzájárultak valamivel a rendezvény sikeréhez! Sok ember munkája van benne, s éppen ettől volt szép, ettől volt a miénk. *mf*

Együtt benne

A valóban élő közösségek sok időt töltenek együtt. Ily módon a közösség egy-egy tagjának öröme, bánata az együttléttel közösségi örömmé illetve bánattá lesz, s akár egyiket, akár másikat könnyebb megélni, elviselni ebben a megosztásban, mint egyedül.

Manapság nem ilyen szoros kötöttségben élünk. Elbújunk egymás elől otthonaink rejtekébe, s tán még a családtagjaink elől is órákra szobánk csendjébe. Csak keveseknek van hozzánk belépés, és mi is kevesekhez járunk el. Akkor is bejelentkezünk, időpontokat egyeztetünk, mint diplomáciai felek. Valahogy ilyen diplomáciai, kimért, merev lett a kapcsolatunk. Ha udvarias is, ha kis túlzással szívélyesnek is mondható, akkor is hiányzik belőle az a közvetlenség, pillanatiság, amely valóban emberivé, netán baráttá tehetné azt. Jól elvagyunk ezzel így.

Ám nagy ünnepeinken, amikor kitódulunk otthonainkból, és összegyűlünk valamely helyen – akár a csíksomyói búcsún, akár a településünk ünnepén –, mindig megérezzük, hogy tulajdonképpen nem a nekünk védelmet nyújtó, ugyanakkor börtöncellát is jelentő négy fal közé, nem a magányra teremtettünk, hanem a falak nélküli szabadságra és az együttlétre, s hogy azért vagyunk a világon, hogy együtt legyünk otthon benne.

Molnos Ferenc

A Polgármesteri Hivatal elérhetőségei:

Cím: 545500 Szováta,

Főút, 155 szám

Tel: 0265 – 570218

Fax: 0265 – 570524

E-mail:

secretariat@primaria.szovata.ro

Fogadóórák

Péter Ferenc polgármester:

– Kedd 11,00 órától;

Hegyi Mihály alpolgármester:

– Szerda 11,00 órától;

Domokos András jegyző:

– Csütörtök 11,00 órától;

Városházi anyakönyvi adatok

Bejelentett újszülöttek: Bíró Lilla Boróka (szülei: Bíró Antal Levente és Bíró Izabella); Kelemen Ágota (szülei: Kelemen János és Kelemen Mónika); György Zsanett (szülei: György Károly és Fülöp Erzsébet); Birtalan Mátvás (szülei: Birtalan Levente és Sebe Gyöngyvér);

Isten éltesse Öket!

Házasságot kötöttek: Kerekes István (Gyulakuta) – Hegedűs Julianna (M. Eminescu lakótelep N₅/3); Szabó Ernő Gyula (Parajd) – Kozomos Enikő (Parajdi út 46A);

Boldog házasságot!

Elhunytak: Szász Mária (sz. 1932) – Május 1 utca 61 szám; Bagotai Eszter Emma (sz. 1936) – Patófi Sándor lakótelep F₃/20 szám; Györgyfi Benjámin (sz. 1965) – Hosszú utca 43 szám; Hajdu Ilona (sz. 1932) – Parajdi út 99 szám; Tóth Ilona (sz. 1926) – Sóvárad 293 szám; Tamási Mária (sz. 1937) – Hosszú utca 65 szám; Forrai Sándor (sz. 1932) – Tavasz utca 6 szám; Gábor Rozália (sz. 1930) – Rigó utca 5 szám; Tóth Márta (1946) – Petőfi Sándor lakótelep F₄/7 szám;

Nyugodjanak békében!

A Medve-tó Napok rendezvénysorozatának szép sikeréhez alapvetően hozzájárult a minden részletre kiterjedő pontos, jó szervezés, amely nélkül egymásra torlódott volna vagy éppen szétesett volna a sok összetevős műsorfolyam.

Köszönet érte az önkormányzat szervezőcsapatának és minden közreműködőnek!

Önkormányzati határozatok

33. sz. Határozat – a város költségvetésének módosításáról (a Szováta-Nyárad kórház költségvetésének módosításáról);

34. sz. Határozat – a Szováta városhoz tartozó területeken a legeltetés megszervezését összefoglaló szabályzat elfogadásáról;

35. sz. Határozat – a helyi adókra és illetékekre vonatkozó tanácshatározat (H.C.L. nr.72/29.12.2014) kiegészítéséről és módosításáról;

36. sz. Határozat – a DJ 153-as úton a Hosszú utcában a Szováta vizén átívelő híd megerősítéséhez szükséges technikai-gazdasági dokumentáció elfogadásáról;

37. sz. Határozat – a Sómező ucai víz- és csatornahálózat bővítéséhez szükséges technikai-gazdasági dokumentáció elfogadásáról;

38. sz. Határozat – a M. Eminescu lakótelepi és a fürdőtelepi piacok asztalainak kilicitalásához szükséges feladatfüzet elfogadásáról;

39. sz. Határozat – a város tulajdonában lévő lakófelületek bértarifáinak elfogadásáról;

40. sz. Határozat – az ingázó pedagógusok utazási költségeinek megtérítéséről;

41. sz. Határozat – egy tűzkárosult család támogatásáról;

42. sz. Határozat – a Medve-tó napok megszervezésének elfogadásáról június 12-14. között;

43. sz. Határozat – a Szováta-Nyárad kórház menedzsmentjét értékelő illetve az óvásokat kezelő szakbizottságok elfogadásáról;

44. sz. Határozat – a testvérvárosi kapcsolatok fejlesztésének és az ezzel járó költségek elfogadásáról;

Józsa Nemes Irén képei a Városházán

A Medve-tó Napok rendezvényei sorába illesztettek a szervezők – Takács Péter százhalombattai műgyűjtő és Szováta város önkormányzata – egy festészeti kiállítást is, amelyen a városunkhoz kötődő, a nyárádmonti Bedében született és Marosvásárhelyen élt festőművésznőnek, Józsa Nemes Irénnek mintegy két-tucatnyi alkotását tekinthették meg az érdeklődők. A rövidre szabott kiállítás anyagát Takács Péter hozta vissza Erdélybe egy bemutatóra.

A megnyitón Siklodi Zsolt képzőművész a marosvásárhelyi festőiskola – amelynek Józsa Nemes Irén is tagja volt – helyét próbálta kijelölni a magyar művészettörténetben. Az unoka, Weisz Attila művészettörténészként értékelte festőművész nagyanyja alkotói pályáját. Takács Péter pedig az alkotóhoz fűződő kötelékeiről beszélt.

Adresa Primăriei
Orașului Sovata:
Sovata, Str. Principală
Nr. 155.

Tel: 0265 570 218

Fax: 0265 570 524

E-mail:

secretariat@primaria.szovata.ro

Program audiențe

Primar: Péter Ferenc:

Martți – de la ora 11,00;

Viceprimar: Hegyi Mihály:

Miercuri – de la ora 11,00;

Secretar: Domokos András:

Joi – de la ora 11,00;

Hotărârile Consiliului Local

Horărârea nr. 33 – cu privire la aprobarea rectificării Bugetului local al Orașului Sovata (rectificarea Bugetului Spitalului Sovata-Niraj);

Horărârea nr. 34 – cu privire la aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea pășunatului pe raza Orașului Sovata;

Horărârea nr. 35 – cu privire la modificarea și completarea H.C.L. nr.72/29.12.2014, privind stabilirea impozitelor și taxelor locale;

Horărârea nr. 36 – cu privire la aprobarea documentației și indicatorilor tehnico-economici referitoare la realizarea obiectivului de investiții “Consolidarea podului din beton armat peste pârâul Sovata, pe DJ 153 Reghin – Sovata Km 37+400, Oraș Sovata Strada Lungă Județul Mureș”;

Horărârea nr. 37 – cu privire la aprobarea documentației și indicatorilor tehnico-economici referitoare la realizarea obiectivului de investiții “Extindere rețea de vapa și canalizare în Str. Câmpul Sărat, cu branșamentele și racordurile aferente, Orașul Sovata, Jud.Mureș”;

Horărârea nr. 38 – cu privire la aprobarea Caietului de sarcini pentru licitația publică deschisă cu strigare pentru ocuparea meselor, gheretelor, chioșchiurilor și a locurilor pentru comercializarea înghețatei și a diferitelor produse din Piața Eminescu și Piața Băi;

Horărârea nr. 39 – cu privire la aprobarea stabilirii tarifelor de bază la chiriile pentru spațiile cu destinația de locuință, proprietatea Orașului Sovata;

Horărârea nr. 40 – cu privire la decontarea cheltuielilor de deplasare a cadrelor didactice din cadrul Grupului Școlar „Domokos Kazmer”și Școala “S.Ilyes Lajos” Sovata;

Horărârea nr. 41 – cu privire la aprobarea acordării unui ajutor material;

Horărârea nr. 42 – cu privire la aprobarea organizării manifestării Ziua de naștere a Lacului Ursu, în perioada 12-15 iunie 2015;

Horărârea nr. 43 – cu privire la aprobarea componenței comisiei de evaluare a activității Managerului Spitalului Sovata-Niraj, precum și a comisiei de soluționare a contestațiilor, pentru anul 2014;

Horărârea nr. 44 – cu privire la trimiterea în delegație oficială a unor membri ai Consiliului Local în localitățile înfrățite, precum și aprobarea suportării cheltuielilor de delegare și deplasare;

Lacul Ursu și-a împlinit 140 ani

În Sovata este deja tradiție ziua de naștere a Lacului Ursu, sărbătoarea fiind inițiată și organizată de-a lungul a 16 ani, de echipa aleasă în 2000 la conducerea orașului. De atunci a devenit o serbare a întregului oraș, și s-a extins la trei zile, cu denumirea „Zilele Lacului Ursu”.

Anul acesta s-a rotunjit la 140 de ani vârsta lacului. Ziua de vineri a fost dedicată în special copiilor de la grădiniță până la liceu, ziua de sâmbătă și duminică a cuprins acțiuni dedicate mai mult adulților. Din programul evenimentelor n-au lipsit nici de data aceasta concursul de gătit gulyaș, diferite concursuri sportive, auto, șah, fotbal, cei mai puternici oameni, demonstrație taekwondo, dansuri și cântece populare, concerte de muzică ușoară.

Marele concert al Zilelor Lacului Ursu ediția 2015 a fost dat de renumita interpretă de muzică rock din Ungaria, Rúzsa Magdi (în 2005 a câștigat Concursul Megaszár al TV2, în 2007 s-a clasat a IX-a la finala Eurovision din Helsinki).

A gyermeknappal indultak a Medve-tó Napok

A szappanlével teli doboz rég bevált ajándék ezen a napon, hiszen a kis lurkók szívesen fújnak szappanbuborékot. Így tettek most is. Dagadó arccal fújták, fújták a keretbe fogott szappanos hárttyát, amelyről szivárványos szappanbuborékok indultak el a levegőben. Kisebbségek és nagyobbak, ahogyan a gyermeki tüdő, no meg a vékony szappanhártya megszabta a méretet. Ezer meg ezer könnyű szappanbuborékot vitt szellő a fejek fölött. Betöltötték a légtér, mesevilágot varázsoltak a városi sporttelepre.

Szóvátán immár évek óta a gyermeknap része a Medve-tó Napok ünnepségsorozatnak. Vele kezdődik a háromnapos forgató, mondhatni, a nyitánya annak. Most is, mint máskor, az első napon gyerekek népesítették be a városi sporttelepet, ahol megannyi játékkal, vetélkedővel próbálták emlékeztetni számukra ezt a napot. Amiből senki ki nem maradt volna, egy körút a Deák Transz minivonat járatán, amelynek szolgáltatása szintén évek óta hozzátartozik a nap kínálatához. De volt lengőteke, rajzolás, célba dobás, éneklés, zsákban futás, kötélhúzás, hullahopp, labdavezetés fakanállal akadálypályán stb.

Szép muzsikával a Madaras testvérpár, Beáta és Zsolt szórakoztatta a gyerekeket és nem csak őket.

A gyereknappal belefolyt a diáknappal. A nagyobb diákok ismét sok-sok üstnyi gulyást főztek a kicsiknek és maguknak. Ez volt a különböző korosztályok dicséretes együttműködése.

A taekwondo-bemutató és a tánc megszokott programja az ünnepségnek. Este fellépett a Today és a Vecker együttes, aztán a tovább bulizókat Rosario Internullo lemezlovas szórakoztatta.

A nagyközönség kitűnőnek minősítette

A városébresztő ki nem maradhatott a programból, hiszen ha későn kelnek a szovátaiak, megannyi érdekes programról maradhatnak le. A fürdőtelepről induló huszárok vezette kocsisor énekkel, zenekari muzsikával járta a város utcáit. Az ünnepre érkezett testvérvárosok küldöttségeiből aki részt vett az ébresztőn, bizonyosan mindig szép élményként fog emlékezni erre (de legalább ilyen szívesen fognak emlékezni a számukra szervezett vasárnapi vármezői gőzmozdonyos vonatozásra, amelynek során a vendégeknek egy medve is megmutatta magát).

Az ünnep szertartásos eseménye mindig a gulyásfőző verseny. A versenyben résztvevők számára szertartás az üstök melletti tevékenység, és szertartás a vendégseregnek a gulyás elfogyasztása.

A szakmai büszkeséget ugyan legyezi a versenyen való jó helyezés. A nagykanalat forgató szakácsok melle a büszkeségtől kidagadhat, ha a zsűri kedvezően vélekedik a főztjükéről, s értékelésében ennek nyilvános hangot is ad. Az elismerő oklevél is jól mutat majd bekeretelve otthon a falon, ám nem ez a lényeg. Vitatkozni is lehet róla, hogy melyik üstben készültek a legfinomabb falatok, de igazán nem érdemes, hiszen a nagyközönség – márpedig neki készült az egész –, ahogy a kiürült üstök bizonyították, mindenik főztjét kitűnőnek minősítette.

Hadd említsük meg a gulyásfőző csapatokat, amelyek ezzel jelentősen hozzájárultak ahhoz, hogy mindannyian otthonosan érezzük magunkat a rendezvényen, hiszen a finom falatok mindenkinek elsősorban az otthont juttatják az eszébe:

Önkormányzat, Inforeg, ProMediVet, Trafic Turbo Tur, Tangram-Co, Szovátai Medvék, City Taxi, Szandy, Úttörők, HeBa Cons, Ósmarosszéki Közbirtokosság, Artemob International, Hochland, Danubius Hotels Group, SZISZ, Pallos Vendégházak-Bio Total, Tűzoltók, Huszárok, Lomás, Vomtans, PC House.

A sportvetélkedőknek mindig sikerük van. Akár labdajáték, autós ügyességi verseny, erősemberek viadala vagy éppen sakk, sok embert érdekel résztvevőként vagy nézőként.

A vasárnap a népzene, a népdalt és a néptáncot tette a figyelem középpontjába.

Akár Veress Kálmán néptáncoktató kis tanítványai, akár a Bekecs együttes tagjai ropták a táncot, volt lelkes néző a színpad előtt. A Mátyus Vilmos vezette Mezőhavas népi zenekar szólístáival együtt szintén kellemes perceket szerzett a jelenlévőknek.

Rúza Magdi azt adta

Az ezévi Medve-tó Napok fénypontja a Rúza Magdi koncert volt. Akik lelkesen várták szovátai fellépését, nem csalatkoztak, a népszerű énekesnő azt adta, amire számítottak: gyönyörű dalokat és jó bulit. Erre látogattak ki a legtöbben a helybeliek, de ez a név vonzott nagyon sok embert nem csupán a környékbeli településekről, de távolabbról is.

Semmi kétség, ő is jól érezte magát Szovátán. Ezt nem csupán a koncert utáni nyilatkozatából tudhatjuk, de érzékelhettük a koncert alatt is, amikor visszasugározta azt a szeretetet, amit a színpad előtt csápoló, ütemre mozgó, több ezer embertől kapott. Többségük csak a tévéből ismerte, élőben sose láthatta, mégis olyan volt ez, mint egy kedves ismerőssel való találkozás.

Előadasmódja magával ragadó, fiatalos, lendületes volt, megpörgette a közönség csodaváró hangulatát. A csoda megtörtént, élmény volt hallani őt. Sikerült neki összekovácsolnia a korban, felfogásában, zenei ízlésében heterogén közönséget, eltüntetnie a korosztályok közti határt, mindannyiunknak tudott adni. Egy szép látvánnyal, kellemes hanggal gazdag este élményét Nem kétséges, hogy az utóbbi évek legsikeresebb koncertjét láthatuk Szovátán.

A miénk volt, egy közülünk. Már akkor így éreztük, amikor a TV2 tehetségfelfedező versenyén, a Megasztárban a képernyőn hétről hétre láttuk. Olyan volt, mint a mesehős, aki szerencsét próbálni messzire megy, s ott nagy próbatételek várnak rá. Szurkoltunk neki akkor, hogy sikerrel vegye a próbákat. A határon túlra szakadt magyart már kezdettől kitűntettük rokonszenvünkkel, aztán csodálatos hangját hallva, szerénységét, emberségét tapasztalva, később szeretetünkkel és bizalmunkkal is. A 2007-es Euróvíziós Dalfesztiválon, Helsinkiben a televíziós közvetítések révén egy földrész előtt bizonyította tehetségét. *Aprócska blues* című dalával a kilencedik helyezést érte el. Most Szovátán aratott sikert.

Mi ott is, itt is szerettük.

Molnos Ferenc

A KIS EGÉSZSÉGÜGYIEK VÖRÖSKERESZTES VERSENYE – VÁROSI SZAKASZ

akik szponzorizálták a díjakat. Köszönjük a versenyre való felkészítést és a zsűri-nek a részvételt. Örülünk és köszönjük, hogy továbbra is vannak, akik szívvel-lélekkel felkészítették a diákokat, hogy elsajátítsák a helyes elsősegélynyújtást, és így bármikor a helyes beavatkozással életet tudnak menteni, ahogy a Vöröskereszt jelszava is kifejezi: „Életet menthetsz, ha tudsz cselekedni!” és „Légy hős, ments életet!”

*Dénes Magdolna,
a Szováta városi Vöröskereszt
elnöke*

A Vöröskereszt tevékenységei között kiemelkedő fontosságú az elsősegélynyújtás elméleti és gyakorlati ismereteinek minél szélesebb körben történő megtanítása és a humanitárius szemléletmód terjesztése. Elsősegélynyújtási céljaink megvalósítása érdekében a szovátai Vöröskereszt 2015. június 2-án szervezte meg városi szinten az iskolák között a KIS EGÉSZSÉGÜGYIEK VÖRÖSKERESZTES versenyét. A verseny célja a diákok elsősegély, egészségvédelmi és egészségfejlesztési ismereteinek fejlesztése. A versenyeken a tanulók közvetett módon szereznek információt az elsősegélynyújtásról, a balesetek kezeléséről. A versenyek az iskolának és tanulóinak érdekes kihívást és komoly felkészülést jelent. A felkészülés alapos és összetett volt, mivel nemcsak a Vöröskereszt történetéről, felépítéséről, hanem elsősegélynyújtási ismeretekről is kellett bizonyítani. A szokásos üdvözlés és megnyitó után a versenyzőknek két próbájuk volt: elméleti próba és gyakorlati próba, ahol élesben adtak számot a helyes elsősegélynyújtásról. A gyakorlati feladatokat a mindennapi életben is hasznosan alkalmazhatják a résztvevők. A zsűri értékelt a csapatok hozzáállását, megjelenésüket, a fegyelmet, az egészségügyi táskájukat, az egyenruhájukat valamint a magabiztosságukat a helyes elsősegélynyújtásban. Az iskolák diplomát kaptak és minden résztvevőt megjutalmaztunk különböző ajándékokkal.

Az első helyet az S. Illyés Lajos Általános Iskola, a második díjat a Sováradai Általános Iskola nyerte. Köszönet Sováta polgármesteri hivatalának, a Tata testvérvárosi Vöröskereszt területi titkárnak, Jámbor Imrének valamint Bercea Magdának, a Maros megyei Vöröskereszt igazgatójának,

Elballagtak a DK-s diákok

A szovátai Domokos Kázmér Óvoda- Gimnázium- és Szak-középiskola egyik legszebb, legmegindítóbb eseménye minden évben a XII.-es diákok ballagása. Az ünnepséget hosszas előkészületek előzik meg, annak érdekében, hogy valóban egyedi, kivételes és emlékezetes mozzanatként rögzüljön a végzősök, szülők, hozzátartozók emlékezetében.

A ballagás lebonyolításának módját, szokásrendjét sokéves hagyomány rögzíti a mi iskolánkban is. A XI. osztályos tanulók, osztályfőnökeik felügyelete, irányítása mellett hetekkel az esemény előtt hozzálátnak a szervezéshez, megbeszélik a teendőket, hogy a ballagás hetén minden gördülékenyen bonyolódjon le. A ballagást megelőző nap aztán díszbe öltözik az iskola, az osztálytermek, a folyosók, a bejárati kapuk és ajtók felvirágozva jelzik a kivételes esemény közeledtét.

2015. május 29-én is a szokásoknak megfelelően zajlottak az események: az öt végzős osztály

117 diákja népviseletbe öltözve, már kilenc órakor az iskola udvarán gyülekezett, ahol Portik tanár úr családi hangulatot teremtve elkészítette az ünnepélyes, alkalmi osztályképeket. Ezt követően tíz órától kezdetét vette az utolsó osztályfőnöki óra, aminek az egyedisége, érzelmessége, meghittsége soha meg nem ismételt émozionális hangulatot teremtett ezúttal is. Az osztályfőnöki óra végét az utolsó csengőszó felhangzása jelezte. A végzős osztályok sorba rendeződve, vállukon a hosszú útra elkísérő batyukkal kivonultak a katolikus templomba, ahol tizenegy órától kezdetét vette a tulajdonképpeni ballagási ünnepség. Az utóbbi években kialakított gyakorlatnak megfelelően a katolikus templom ezúttal is

teret adott az egyházi méltóságok beszédének, áldáskérésének, Péter Ferenc polgármester úr, Vass Ferencz iskolaigazgató úr, a XI.-es, valamint a XII.-es diákokat képviselők ünnepi beszédének. Fontos mozzanata volt az ünnepségnek a kimagasló tanulmányi eredményeket, illetve a különböző versenyeken, vetélkedőkön számottevő eredményt elérő végzősök díjazása. A templomi

ünnepség záró mozzanataként a végzősök átadták az iskola kulcsát a tizenegyedikeseket képviselő diákoknak. Ezt követően a diákok elbúcsúztak az iskola környékétől, a Templom utcán végig haladva, majd a Fő utcán tovább ballagva tértek vissza az iskolába, ahol bejárták az épületet, a folyosókat, a Gaudeamust énekelve köszöntek el attól az épülettől, mely négy éven keresztül második otthonukként óvta, vigyázta minden léptüket. Az udvarra kiérve aztán a szülők, családtagok, ismerősök köszöntését, gratulációját fogadhatták a ballagók.

Az ünnepség véget ért, a „fények” kialudtak, a „függöny” legördült, a zajos ováció elcsendesült, helyét átvette az érettségi vizsgára való felkészülés komolysága. Diákjaink tele vannak bizonytalansággal, izgalommal, feszültséggel, várakozással, reménnyel. A gyermekből megszületőben van a felnőtt, az átváltozás elkezdődött. Ennek az átalakulásnak a csodáját megrendülten figyelő környezet feladata, hogy megértéssel, támogatással, biztatással segítse ezt a folyamatot.

Vass Katalin

Polgármesteri köszöntő a ballagó diákoknak

A kicsengetési ünnepélyek szívszorító pillanatában valami kedveset, szépet szoktak mondani az iskolát elhagyó fiatalnak. Bizalmat sugalló, bátorító szavakat. Olyasmit, hogy „azzal, hogy ma végleg kiléptek az iskola kapuján, tulajdonképpen most beléptek egy felelősségteljes világba. Hogy nem kell félnetek, hiszen erre készített fel az iskola. Meg hogy végtelen lehetőségével előttetek áll a jövő, csak akarnotok kell, s bármi lehet belőletek.”

Jólesik, ha az ember hallja, hogy hisznek benne. Hisznek képességeiben, felkészültségében, szorgalmában, kitartásában. Akkor is, ha még mindig úgy tűnik, hogy igazából nem egy „felelősségteljes világba” való belépésről folyt a beszéd az elmúlt évek iskolai óráin, hanem egyszerűen a tudományokról, amelyekről hamarosan az érettségi vizsgán számot kell adni.

Nehéz most bármiféle belépésre gondolnotok, amikor vegyes érzések kavarnak bennetek, mert egyszerre tölt el örömmel és fájdalommal ez a kilépés, hogy hamarosan befejeződik egy fontos szakasz az életetekben, egy olyan, amelyre egy életen át nosztalgiával emlékezni fogtok. Tanúsítják ezt előbbi generációk tíz-, húsz-... ötvenéves érettségi találkozóin. Hamarosan ti is szétrebbentek, mint a madarak, és egymás hányaival mentek külön-külön valamerre tovább.

Nehéz most a jövőre gondolni, amikor éppen múlttá lesz bennetek, ami oly fontos volt éveken át: az együtt megélt kamaszkor, a falkában való futás.

Szerintem a búcsúról, az elengedésről kell szólnon ez az ünnep. A társaktól, pajtásoktól, a tanároktól, magától az iskolától való búcsúzásról.

Ugyanakkor a nehéz pillanatok, gyöttrő érzések, rossz emlékek elengedéséről is. Mennyire derűsen tudtok már gondolni a feleltetés, dolgoztatás, az elszámoltatás izgalmairól! Mennyire nem fontos már, hogy kitől mennyire megérdemelten kaptatok szekundát, mi módon intettek fegyelemre, vagy mivel bántottak meg! Most kell elengedni ezeket! Most kell elengedni az első – netán második, harmadik, sokadik – szerelem fájdalmát is, hogy csak a szép emlékeket vigyétek tovább! Igen, ez a távozás előtti elenge-

dés, megbocsátás ideje.

Több évtized tapasztalatával mondom, hogy az életben meghatározóak ezek az együtt töltött évek. Egy iskolai generáció jól leképezi mindazt, ami a felnőtt társadalomban történik. Embertípusok együttlétét, a közösségi viszonyok kusza halmozát, s a mozgatórugókat. Itt még sokkal egyszerűbb és áttekinthetőbb, kevésbé álcázott minden. Ennek a tapasztalatával mentek ti is tovább. Sok mindent elfelejtetek majd abból, amit itt tanultatok, de ezt sosem felejtitek el. Ez megmarad.

Ma még ne a jövő lehetőségeire illetve próbatételeire gondoltok! Hamarosan eljön annak is az ideje. Inkább arra, hogy ennek a most záruló korszakotoknak valamennyi értékét felmérjétek, hogy semmi se maradjon veszendőben, hogy mindent magatokkal vihessetek, mert ez a ti gazdagságotok része. Bizalom, szeretet, szerelem, barátság, az összetartozás öröme, a hit, lelkesedés, kezdeményezőkézség, segítőkészség, a társakért való felelősségérzés – csak néhányat soroltam ezekből. Nagy kincsek ezek, egy életre szükségetek lesz rájuk.

Kedves végzősök!

Kívánom, hogy bárhová visz az élet titeket, jelentsenek mindig kapaszkodót a régi pajtások, ez az iskola és ez a város! Ha ezekkel a kincsekkel elmentek majd, jó híret vigyétek Szovátának a világba! Onnan pedig más értékekkel, más kincsekkel kiegészülve térjétek meg, azzal is gazdagítva ezt a várost, az itt élő embereket!

Népművészeti fesztivál Szovátán

Szováta Város Önkormányzata a Népi Játsszóházzal való együttműködésben június 5-7 között Vándorciszma Népművészeti fesztivált szervezett. Az előző évi néptánc fesztiváloktól eltérően az idei rendezvény magába foglalta a népművészet több ágazatát, a népmesét, népdalt, néptáncot.

A fesztivál célja a korábbi alkalmak hagyományait követve, az erdélyi és az anyaországi hagyományos népművészeti értékek bemutatása és népszerűsítése volt. Szervezőkként fontosnak tartottuk, hogy találkozási, és egymástól való tanulási lehetőséget biztosítsunk az Erdély és Anyaország különböző településeiben, magyar tájegységeken élő népi érték-hordozók számára

annak érdekében, hogy megismerhessék egymás népi kultúráját, valamint bemutathassák a nagy közösségnek is.

A fesztivál első napján a népi mesemondás kapott helyet, ahol gyerek- és felnőtt mesemondók székely népmesékkel, anekdotákkal szórakoztatták a közönséget.

A rendezvény folytatásaként néptáncalálkozóra került sor szovátai, sóvidéki, valamint Tata és Százhalombatta testvérvárosainkból érkezett gyerek néptánc csoportok részvételével. E napot a néptánc csoportok huszárkíséretes felvonulása, népviseleti parádé, majd az azt követő szentmise tette még ünnepélyesebbé. A gyerek- és ifjúsági néptánc csoportok előadását a Domokos

Kázmér Művelődési Házban nézhette meg a helyi közönség, amellyel párhuzamosan kézműves foglalkozáson vehettek részt a gyerekek.

A népmese és néptánc mellett a népdal is szerepet kapott a hétvégén. Tehetséges gyerekek örvendeztetek meg sok szép magyar népdallal. A rendezvény színvonalát emelte a gyimesi Kostelek szülöttjének, Vaszi Leventének fellépése, akinek előadásában csángó népmeséket, népdalokat hallottunk, gyimesi legényest láttunk.

A fesztivál fénypontja a közös táncház volt, melynek végén egyike a táncban megfogalmazta, hogy a táncban sok baráttra tett szert.

Vasárnap a vendégcsoportok sóvidéki túrán vettek részt.

Megcsodálhatták a parajdi só kanyon csodálatos, egyedi természeti látványát, majd Korondra látogattak el, ahol megtekintették a Páll Lajos kiállítást és a népművészet mesterének, Józsa Jánosnak a

fazekas műhelyét.

A szabadidős program további élményei közé tartoztak a Só útján megtett közös séta, valamint az időbeli utazás a gőzössel, Vármezőbe.

A hétvége a helyi és külföldi résztvevőknek egyaránt tartalmas, szép találkozást, együttlétet jelentett.

A fesztivál sikeres megvalósulásáért köszönetet mondtunk főtámogatóknak, a Nemzeti Kulturális Alapnak, tevékenységeink rendszeres támogatójának, valamint a helybeli vállalkozóknak, cégeknek, a líceumi étkezdé személyzetének, a Játsszóház tagjainak. Köszönetünket fejezzük ki a pedagógusoknak, akik nem sajnálták a munkát, időt arra, hogy felkészítsék, és a rendezvényre elkísérjék a gyerekeket, illetve Veress Kálmán néptánc oktatónak, aki fáradságot nem ismerve,

lelkesen készítette a sóvidéki tánc csoportokat.

Kiss Enikő

Ne csak taníts, örökíts!

Hagyományossá vált az a cím, a jelmondat, amely az Alsószakadati Elemi Iskola diákjainak tanórán kívüli, az önanonosság megerősítését szolgáló programját célozza.

A negyedik éve, tanévről-tanévre rendszeresen megszervezésre kerülő program-sorozat célja hátrányos és sajátos nevelési igényű kisiskolások gyerekek identitástudatának megerősítése, fejlesztése a magyarság történelmi-földrajzi, néprajzi szellemi értékeinek megismertetése, illetve hagyományörző tevékenységek által.

Ez évi közös foglalkozásaink a gyerekeket végigvezették a népi kalendárium ünnepköréin, melyek által megismerték Udvarhely-szék és Csík-szék tánclemeit, népi gyermekjátékok számos változatát, ugyanakkor a magyar történelem és irodalom néhány jeles alakjáról, népszokásokról, régi hagyományos munkamódszerekről szereztek ismereteket. Életkoruknak megfelelően,

élményszerűen sajátítottak el népköltészeti alkotásokat, népi kézműves technikákat.

Az őszi tevékenységek nagyrészt a szüreti ünnepkörhöz kapcsolódtak: gyümölcsszüret, szüreti mulatság, Márton-napi ünnepély a szülőkkel közösen, kukoricafosztó.

Az adventi készülődésben helyet kaptak a Szent Miklós és Luca napi keresztény népszokások. Udvarhely-széki népi betlehemes játék betanulásával és előadásával, valamint a szülőkkel való közös karácsonyi kézműveskedéssel hangolódunk rá a kereszténység nagy ünnepére, karácsonyra.

A hagyományos újévköszöntés után vidám farsangi napokat, foglalkozásokat tartottunk, a kézműves tevékenységek alkalmával elkészített a l a r c o k b a , maskarákba bújtunk, aztán mókával üztük el a telet.

A tavaszi jeles napok keretében megemlékeztünk az 1848-as szabadságharcról és idéztük neves hőseinket. Más tevékenységek alkalmával gólyacsalogató, tavaszváró

gyermekjátékokat játszottunk. A húsvéti készülődés során székely tájegységek hagyományait, népszokásait elevenítettük fel, húsvéti locsolóverseket tanultunk közösen, és tojást festettünk hagyományos népi technikával.

Májusban az édesanyákat örvendeztettük meg köszöntökkel, gyermekjátékkal, néptáncal. A családi nap közös játéka, tanulása feledhetetlen élmény marad mind a gyerekek, mind a résztvevő szülők számára.

Pünkösdi alkalmával pünkösdi királyt és királynét választva idéztük fel a kistérségben még élő „Hess pávázás” néphagyományát.

A program maradandó tevékenységeként a gyerekek kiránduláson vettek részt, ahol a helyszínek és települések szótlanul meséltek nagyjaink emlékéiről, az Erdélyben élő közösség múltjáról és jelenéről. A kirándulás során ellátogattunk a segesvári várba és Történelmi Múzeumba, a székelykeresztúri Molnár István Népművészeti Múzeumba, a székelyudvarhelyi Haáz Rezső Múzeumba. Le-

hetőségünk volt megpihenni Petőfi körtefájának árnyékában, útban hazafelé pedig székely nagyjaink, Tamási Áron és Orbán Balázs nyomán fedezhettük fel a szülőföld szépségeit.

Az évi hagyományörző tevékenységsorozat az év végi gála műsorral végződött. A tanév során tanult népdalok, népi gyermekjátékok, táncok összegyűjtésével és bemutatásával a szülők és helyi közösség számára azt az üzenetet kívántuk tolmácsolni, hogy anyanyelvi kultúránkat, hagyományainkat a hétköznapokban is megélni kell, hogy emberi és nemzeti megmaradásunk legyen a szülőföldön. Így büszkén vállalhatjuk magunkat e gazdag népi kultúrával rendelkező székely magyar nemzet tagjának.

A projekt céljának megvalósulásáért köszönetünket fejezzük ki az Emberi Erőforrások Minisztérium Külhoni Magyarok Osztályának és a Balassi Intézetnek az általa nyújtott anyagi támogatásért, valamint az „Educatio SIL” Egyesületnek a logisztikai és jogi háttér biztosításáért.

Kiss Enikő

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

Szétszaggatás és

Egy lendületes fejlődésben lévő országot darabokra szaggattak a világháborút lezáró békediktátummal. Elvették és másoknak (Romániának, Szerb-Horvát-Szlovén Államnak, Cseh-Szlovákiának, Ausztriának, Lengyelországnak) adták volt területeinek közel háromnegyedét (72 %), lakosainak pedig közel kétharmadát (64 %). Minden három magyar közül egy – összesen 3,3 millió – idegenbe kényszerült. A Kárpát-medencét hat ország között osztották fel. Magyarország határait később még itt-ott kiigazították, de jelentős változást csak a soproni népszavazás hozott (1921. december 14-16.), amely után az elcsatolt város és környéke visszakerült annak dacára, hogy német többségű volt. Később Olaszország elfoglalta (1923), majd bekebelezte (1924) Fiumét, amelynek lakosai főleg olaszok voltak.

Termőterületeinek java, nemrégén kiépített iparának a jobbik hányada, ásványlelőhelyeinek a 90 százaléka odaveszett. Vasútvonalai jórészt másnak ajándékozták, elvágták a tengertől és megbénították kereskedelmét azáltal, hogy gazdasági blokádnak alá helyezték, ezen felül súlyos kártérítésre is kötelezték, ami pénzügyi csődbe juttatta az országot.

Immár hatodik alkalommal szervezték meg Magyarországon a Nemzeti Összetartozás Napját, az 1920-as trianoni békeszerződés aláírásának évfordulójára emlékező, június 4-ére eső nemzeti emléknapot.

2010. május 31-én iktatta törvénybe az Országgyűlés. Már akkor voltak ellenzői, ellenszavazói, akik azzal érveltek ellene, hogy „rontja Magyarország jó szomszédai kapcsolatait és nem szolgálja a határon túli magyarok érdekeit”.

Hogy mi szolgálja a mi érdekeinket, arról lehet és kell is vitatkozni, de az bizonyos, hogy a trianoni trauma elhallgatása, szőnyeg alá seprése nem. Ezt már kipróbálták a kommunisták, akik mintegy félévszázados regnálásuk alatt tudomást sem vettek rólunk. A mi érdekünkben tettek volna? Az ők szellemi örököseik ma sem találják fontosnak beszélni róla, s még kevésbé tenni azért, hogy gyógyuljanak bennünk a sebek.

Az Országgyűlés a törvény elfogadásával kinyilvánította: „a több állam fennhatósága alá vetett magyarság minden tagja és közössége része az egységes magyar nemzetnek, melynek államhatárok feletti összetartozása valóság, s egyúttal a magyarok személyes és közösségi önazonosságának meghatározó eleme”.

Ennek a gondolatnak a jegyében hív meg minden évben megemlékező ünnepségére egy szovátai küldöttséget is – a felvidéki szögyéni és a délvidéki magyarkanizsai mellett – Tata testvérvárosunk.

Az idén egy mikrobusznyi DK-s diák is jelen volt. A megemlékezés kulturális műsorral zárult, amelyen néptáncos felléptek a szovátai DK diákjai és Kacsó Sándor zongorakíséretével szép népdalestet tartott Tófalvi Edit és Nagy József illetve Molnár Otília – mindannyian a Mezőhavas népi zenekar szólistái.

Tata város önkormányzatának szép gesztusa volt, hogy ez alkalomból félmillió forinttal segítette meg a szovátai Mariánium-Tündérekert Lelkiségi és Kulturális Központ építését. Köszönjük nekik!

Jó volt ott lenni Tatán, jó volt érezni az összetartozás örömét. Aki erről mit sem tud, ebből soha mit sem érzett, az szavaz, ágál, szövegegy minden fórumon és adandó alkalommal ellene. Lelke rajta!

A tatai megemlékezésen immár harmadik alkalommal mondhattam beszédet. Ez alkalommal az itt következő gondolatokat osztottam meg a jelenlévőkkel.

molnos

Sopron, a hűség városa

Bár a névszerinti főváros továbbra is Párizs maradt, 1682-től XIV. Lajos francia király a királyi udvart és a kormányt a nemhivatalos fővárosba, Versailles-ba költöztette, ahonnan ténylegesen a kormányzati ügyeket irányították.

Ez aféle vidékre menekülés volt Párizsból. A jobb levegőre, a szebb természeti környezetbe. De a napkirály innen is tovább menekült a maga teremtette pompa és felhajtás, no meg a királyi udvart betöltő intrikák elől: a Versailles-i palotából a nagyobb csendet, több nyugalmat ígérő Nagy-Trianon palotába. Később építetett egy Kis-Trianon palotát is. Ez utóbbit szeretője számára, ahová tovább menekülhetett még nagyobb nyugalomba. Mindkét kastély nevét arról az aprócska településről kapták, amelynek helyén a

Nagy-Trianont építették.

A franciának nagyjából ezt jelent Trianon. Lehet, hogy mellé büszkén kidülleszti, vagy megértő cinkossággal elmosolyodik, ha róla hall. Nekünk nem a büszkeségtől, hanem a fájdalomtól feszül a mellünk, és mosolyogni sem tudunk ilyenkor, mert nem pásztorórákkal szépített csendes menedéket jelent, hanem államiságunkban szemérmetlen kifosztást, megcsonkítást, emberségünkben kíméletlen megalázást. A falhoz feszítettek az úgy nevezett Főhatalmak (Északamerikai Egyesült Államok, Brit Birodalom, Franciaország, Olaszország és Japán), hogy a Társult Főhatalmaknak nevezett kicsik (Belgium, Kína, Kuba, Görögország, Nikaragua, Panama, Lengyelország, Portugália, Románia, Szerb-Horvát-Szlovén Állam,

nemzeti összetartozás

Cseh-Szlovákország) kiéhezett hiénákként annyit harapjanak ki belőlünk, amennyihez hozzáfértek. A korabeli megnevezéseket használtam.

Ha az ember veszi a fáradságot és elolvassa a békeszerződésnek csúfolt diktátumot, döbbenettel értesül elképesztő mohóságukról, s arról, hogy még a távoli Kína és Sziám is kapott egy-egy morzsányit az ingyen-lakomából. Benyújtották a számlát, amellyel a háború minden terhéért megpróbálták átruházni és csak picinységünk, a teljes számla kiegyenlítésére való alkalmatlanságunk fékezte valamelyest a könnyen elfutó ceruzát, amikor a tartozásunk összegét rákanyarította. Mintha nekünk kellett volna megfizetnünk több év-

pét, és nem találok mást, mint azt, hogy megtehették. Itt éltünk Európa közepén. A százötven éves török hódoltság ellenére, mi voltunk a küszöb a keresztény Európa védelmében. Az iszlámtól védtük Európát. Rajtunk maig nem ment át, de más úton mégis meghódította ezt a kontinenst oly mértékben, hogy az európainak mondott képviselők, már nem bírták kimondani, hogy ez a földrészt keresztény gyökerű. Alkotmányukban nem hogy a gyümölcsről, a gyökérről sem hagyhattak írásos nyomot. A török hódoltsággal gyengültünk meg, s erre jött egy másfél évszázados osztrák, majd újabb félszázados szovjet szolgátság. Ha össze-számolom, ez háromszázötven év. Nehéz ezt kiheverni.

Szétszaggattunk. De még vagyunk.

Ha a közvetlen környezetemre tekintek, számomra természetes, de ha távolabbra pillantok, meglepő, hogy a szétdarabolt részekben még mindig vagyunk. Megannyi példát láttam a helyzethez való alkalmazkodásra, a

környezethez való idomulásra. És akár az önfeladásra is. A legelszomorítóbb, amikor valaki idegen hámot vesz magára, és ostorcsattogtatás nélkül, a parancsszóra lelkesen húz. „A fű lehajlik, és fölötte átsuhan a kasza” – mondják az életbölcseket, csakhogy ahhoz utána fel is kell egyenesedni. A példát a megmaradásra mégsem ez adja, hanem a széllel való szembenállás. Bárhonnan fúj, hajlítani akar minket. A kasza is azt vágja könnyen, amely előtte hajlik, és nem fordul vele szembe. Sokan egyetlen életükre hivatkozva idegen földön keresnek boldogulást. A jobb sorsért vállalják akár az önfeladást is. Gyermeük unokát már egy másik nemzetnek szül, s a nagyszülő töri az idegen nyelvet, ha beszélni akar vele. Magáról is alig tud bármit mondani neki, de apjáról, nagyapjáról, dédapjáról, arról, hogy honnan vétetett semmit alapvetőt, fontosat át nem adhat.

Manapság Európa-szerre szabadságról beszélnek. De ki ne érezné, hogy most is fúj a szél.

Csak megnyázott ujjunkat nyújtjuk fel, máris érezzük, hogy honnan fúj a szél, hogy merre akar hajlítani, s hogy merről jön a kasza. Mert jön a kasza ismét.

Hányan vannak, akik dolmányos, pitykés ünnepségnek nevezik ezt a mait. Azt mondják, „magyarkodunk”. Különös hangsúllyal ejtik ki, mintha nem csupán illetlenség, de főbenjáró bűn lenne. Ha magyarságról beszélsz, meg kellene hasadjon alattad a föld, s neked el kellene sülyedned abban a tátongó űrben. Trianon szellemét érzem én ebben is.

Nem mások ellen, de magadért, bizony, időről időre meg kell vallanod, hogy ki vagy.

Erre ad jó alkalmat ez az ünnep. Ha kezet fogunk, egymásra tekintünk, és elemeiből összerakjuk Smidt Róbert szögyényi fafaragó szobrát, valójában a szétszakított nemzetet illesztjük egybe. Legalábbis a saját lelkünkben. S mint tudjuk, azon múlik minden, hogy mi van a lelkünkben.

Molnos Ferenc

Több tisztelettel

„Játékos, szófogadó kiscica voltam, a Mester utcában laktam. Gazdikám nagyon-nagyon szeretett, és én azzal háláltam meg, hogy sok örömet szereztem Neki. Nevem Totyi volt. Még alig töltöttem be az egy évet, és meg kellett halnom. Kegyetlenül legyilkoltak, agyonütöttek, mert néha bemerészkedtem menni az udvarukra.. Én már nem élek, de kicsi szívem még dobogni szeretett volna.”

Így kezdődik egy levél, amelyet nyilván nem Totyi, hanem a gazdája írt. Egy magára maradt, magányos idősebb hölgy, aki nemrég elveszített társa után, idegen beavatkozásra négy lábú barátjától is meg kellett váljon. Egy gyászoló ember sorai ezek. Mint ha nem is a saját fájdalmát mondaná, hanem a cicáét. Mert kettős az a fájdalom: a saját vesztesége mellett átérzi az apró állat által átélt iszonyatot is, ami tulajdonképpen már folytatása volt korábbi szörnyűségeknek.

„A tavaly nyáron mérgezés volt a divat, testvéreimet is lemérgezték. Ő volt a 7-ik lemérgezett macska a Mester utcában, szörnyű kínokat szenvedett, amíg kimúlt.” – írja az előzményeket.

Valahol ott van a macskák réme, és nekem egy papírmásés animációs film ötlük az eszembe, a *Frakk, a macskák réme* című, amelyben, persze, nem folyt a vér, dobogó szívek nem álltak meg, és nem maradtak magányosan idős hölgyek, csupán meghajkurászta Frakk, a magyar vizsla Lukrécia, a fekete és Szerénkét a fehér cicát. Az ő történeteiken lehetett jóízűen kacagni, de legalábbis mosolyogni. Ezeket a sorokat olvasva viszont nem tör rám a visszafoghatatlan kacagás, egy picit sem tudok derülni, mert itt ha nem szadizmust, de legalább könyörtelenséget vélek. Valaki sem az állatot, sem az embert nem tiszteli. Kemény a szíve, s nem lágyul meg holmi lelki nyavalyáktól. Ami őt zavarja, azt eltünteti, azt kiiktatja. Akkor is, ha az nem holmi életelen tárgy, de Isten teremtménye. Ő „rendet csinál” maga körül, s abba a „rendbe” nem fér bele sem egy másik lény iránti szájalom, sem az élet tisztelete.

Egy ember hozzám fordult, hogy e lap révén elmondhassa mindannyiunknak fájdalmát. Azzal a reménnyel teszi, hogy elgondolkodunk ezen, s a jövőben több tisztelettel leszünk egymás élete iránt.

Molnos Ferenc

A pálya végén

„Hacsak az illemhelyre megy ki az ember, máris megpasztalja, hogy mire visszatér, az ő helyén már valaki más áll, akinek talán tudomása sincs arról, hogy az imént kinek a helyére lépett” – szoktam mondani bizonyos tapasztalatok nyomán, utalva arra, hogy életünk sínparain úgy változtatjuk egymást, mint soha együtt nem veszteglő vonatok, amelyek legfeljebb csak egymás mellett elsuhanva jelölnek meg jelenlétükkel egy adott helyet és pillanatot, de tulajdonképpen a szó valódi értelmében sohasem találkoznak.

Pedig találkozunk kellene egymással. Találkozunk kellene akkor is, amikor hittel és lelkesedéssel követjük életünk sínparait, felelősséggel hordva a ránk rakott terheket, és találkozunk kellene akkor is, amikor egy váltóállással a fővonal mellé húzunk. Találkozunk kellene, és tudunk kellene egymásról.

Ezek a gondolatok jutnak eszembe, amikor arról hallok, hogy egyik-másik olyan ismerősöm, aki lelkes hozzáállásával, tisztességgel végzett munkájával tiszteletet ébresztett bennem, egy hosszú pálya végén nyugállományba vonul. Valamiféle jelzést szeretnék adni nekik arról, hogy méltányolom a teljesítményüket, hogy ezzel nem írom le, továbbra is számon tartom őket, s valami köszönetfélét is mormolok.

Persze, mindezt csak a magam nevében teszem, másra nincs nekem felhatalmazásom, senki sem bízott meg velem, hogy az ő álláspontját is megjelenítsem, hacsak azzal nem, hogy felhívta a figyelmemet valakire. Mégis azt hiszem, hogy véleményemmel nem vagyok egyedül, akadnak még néhányan – talán azért a néhánynál többen –, akik hasonlóképpen vélekednek.

Engem csodálattal tölt el, ha valaki egy hosszú pálya során lelkesedéséből, lendületéből mit sem veszít. Ha nem „kihúzza” valahogy odáig, amíg megköszönik a munkáját és vállon veregetik, de úgy dolgozik az utolsó pillanatig, mintha meg sem akarna állni. Még inkább csodálom, ha mindezt pedagógusként teszi, hiszen a jellem és az elme pallérozása a legkimerítőbb feladatok közé tartozik. Csak kevesek bírják ki végig fásultság nélkül.

Ferenczy Károly tanító bácsi egyike ezeknek. Úgy kísérte el utolsó osztályát a nagyvakációig, mintha az első lenne. Ugyanaz a lelkesedés, ugyanaz a hit, ugyanaz a lendület, ugyanaz a bizakodás, ugyanaz a bizalom, hogy a kis csemetékből az élet próbáit sikerrel vevő felnőttek lesznek. Csupán a tapasztalatban, a szakmai tudásban, s tán még a türelemben volt különbség: ezekből bizonyosan több lehetett most benne.

Bizonyosan tudom, egy pedagógus egy utolsó kicsengéssel nem fejezi be a munkáját. Mindaz, amit évtizedeken át tett, tovább dolgozik tanítványaiban, amíg csak élnek, de velük sem ér véget, hiszen ők is a maguk rendjén tovább adják gyermekeiknek, netán tanítványaiknak.

Így aztán különböző generációk találkozhatnak egymással. Hála Istennek!

Molnos Ferenc

EZÜST CSIZMA ÉS EZÜST PACSIRTA – NÉPTÁNC- ÉS NÉPDALVERSENY SZOVÁTÁN

mindehhez a helyszínt biztosította). A támogatás majd pontozás alapján történik, amelyhez figyelembe veszik a próbákban való részvételt, a táncházban való korábbi jelenlétet, a kiszállásokon való jelenlétet, illetve a táncversenyen mutatott teljesítményt.

Az esemény a művelődési házkistermében szervezett tánc házzal fejeződött be, amelyen ugyanazok a nyárádmagyarósi népzenezők húzták a talpalávalót, aki a gálán is szolgált

Mintegy háromszáz gyerek közül kezdődött válogatás korábban osztályok és csoportok szintjén, amikor a megállapított táncfolyamatot kellett helyesen előadni. A legkisebeknél még apróbb ritmikai bakikat is elnéztek a válogatók, a felsőbb osztályokban már sokkal szigorúbb elbírálást alkalmaztak.

Ennek a gyerekseregnek egyharmada jutott el a selejtezőbe, majd annak fele a június 12-i döntőbe. Itt már arra figyelt a zsűri: Somogyi Beáta, Hajdú Imre és Veress Kálmán, hogy a gyerekek versenyhelyzetben a témát

miként tudják interpretálni. Bár verseny volt, mégsem a versengés, valamiféle sorrend felállítása volt a cél, hanem a megerősítés, hogy minél többen őrizzék meg táncolókedvüket, lelkesen vegyenek részt a továbbiakban is Veress Kálmán táncoktató óráin, hogy az alapoknál jóval többet is elsajátítsanak néptánc-hagyományainkból.

Ezért aztán hosszúra sikeredett a verseny, sok-sok fellépő ismételte meg ugyanazon gépzeneire az ugyanazon figurát. A szórakozásra vágyó nézőnek akár unalmasnak is hatott ez az ismétlődés, de a verseny

végén adott gálaelőadás minden jelenlétét felvillanyozott. Nem sokan ültek a nézőtéren, mert az eseményt éppen a Medvető Napokkal ütköztetve szervezték, amelyet tudvalevőleg nagy érdeklődés övez. Ezért valószínűleg akkor

csak a fellépő gyermekek közvetlen családtagjai követték figyelemmel. Ám a Sóvidék televízió révén a későbbiekben eljuthatott mindenkihez. Már a kezdetektől a döntőig is jelentős fejlődés volt tapasztalható a gyermekek felkészültségében.

Aki a versenyen megjelent, dicséretet érdemelt és kapott. Erre majd egy emléklap fogja mindig emlékeztetni. Akik kitűntek, jutalomból Mentor-könyveket és kalotaszegi népzenei tartalmú lemezeket vihettek haza. Azok, akik majd a felsősófalvi tánc táborban is részt vesznek, a tábor költségekhez támogatást is fognak kapni. Persze, ezért a támogatóknak jár köszönet. Támogatók voltak: Pro Scola Alapítvány, Balogh Tibor, Kicsigomba étterem, Elixon üzlet, Pipacsok néptáncgyűttes (és, persze, az önkormányzat, amely

ták a szép muzsikát.

A szovátai és sóváradai gyerekek ügyesen táncoltak, szépen énekeltek. Öröm volt látni, hallani őket.

Csak folytassák így a munkát, és mi becsüljük azt meg! Mindannyian gazdagabbak leszünk általa.

„Az emberi közösségek építésére sok időre van szükség. Ezt mi a néptáncon és a népzenei keresztül tesszük. Ahhoz, hogy munkánk sikeres legyen, fontos, hogy azt a társadalom elfogadja és értékelje” – jelentette ki Veress Kálmán.

M. F.

		Készítette: Molnos Ferenc	Öltözék esős időkre	Szittyák	Trafalgari győztes	Ciro Nieli (angrendező) fordítva!	Nemez	Helyrag, -ön párja	Dzsidipi	Bögreféle	
A kiképzés első napján az őrmester kenetteljes hangon indítva, de aztán hangnemet váltva, alapismereteket oszt meg a felsorakozott újoncokkal: - Uraim, az egység az, amiben most még ilyen kényelmesen vannak, de amibe, ti... (folytatás a rejtvény fő soraiban)		Poén 2	>	>	>	>	>	>	>	>	>
		Kipusztult kutyafajtánk	>								
		Szarvval megdöf	>					Pásztoristen Falu Halászi mellett	>		
	Poén 1	Delon személyneve	Kis Ilona Litner Balázs	>				>	RT (franc.) Újonc	>	
Magyar „tenger”	>	>	>				Réce Összetört játék	>	>		
Egy személy- s egy méltóságév	>					Árpád unokája ... Aladár	>	>			
Világháborús repülő	>				Egyezmény El	>	>				
Akár	>			Világító dióda Néma zsiráf	>	>		Kezdődik az apály! Visszaönti!	>		
Egy (angol)	>		Zorró Electronic Arts	>	Idegen Gergely Költő (rom.)	>		>			
Kelvin	>	Tisztelet ... alias Colin Cohen	>	>	>			Helyrag Olasz autójel	>		
Levest sűrítő	>	>				Örmény romváros Magasságos	>		>	Ká Istennő a gör. mit.-ban	>
Orosz folyó	>		Takar Tarol	>			A harmadik személy Rádium	>	Készül! Hát (spanyol)	>	>
Tündér ... (Szabó Magda)	>		>	Céllövészet (rom.) Ilona (bec.)	>		>	SIT Robbanószer	>	>	
A meleg évszaktól való	>			>	Nagyvállalat (USA) ÁÁÁ	>		>			
Tartósítás szárítással	>				>		Győzelem istennője Liter	>			
Küldemény tarifája	>						>				

Felelős kiadó: Szóvata Város Polgármesteri Hivatala, Péter Ferenc polgármester
Szerkeszti: Molnos Ferenc, Grafikai szerkesztő: Siklodi Zsolt
Lapszámunk munkatársai: Dénes Magdolna, Fülöp Edmund, Kiss Enikő,
Portik Antal, Vass Katalin

ISSN 2069-0827